

SİBEL K. TÜRKER

CENNETTE GİBİYİM

roman

*Kadın cinayetlerinin kurbanlarına,
kız kardeşlere ve teyze kızlarına ithaf edilmiştir.*

“Keşke çocukken ölseydim,” diye düşünüyordum yatakta uzanırken. “Keşke küçücük bir çocukken ölebilseydim, cennetimi yanımda götürürdüm.”

Bozulmamış, oynanmamış ne varsa alabilirdim yanıma. Bir kuştüyünü mesela. Havada döne döne yanağıma düşen.

Kâküllerim. Gözüme batıp da kirpiklerimi sık sık kırıp tırmama neden olan siyah kısa bir tutam. Annemin onları alnımı okşar gibi hafiflikle kulağımın arkasına atışı. Sabun ve yağın tuhaf karışımından oluşan kokusu ellerinin. İnce, uzun parmakları. Yaz öğle sonralarının kavurucu güneşi. Herkesin, her şeyin bitkinleşip suskunlaştığı o saatler. Bütün asık, ciddi yüzlü böcekler. Böcek yüzlerinin kimi doktorlara benzeyişi. Özellikle tepelerine taktıkları ışıkla ağzımızı sonuna kadar açtırıp dilimize kaşıkla bastıranlara. Naylondanmış gibi hışırtilı, tahtadanmış gibi takır tukur, yemyeşil çekirgeler, sıçramadan önce enikonu düşünüp binbir hesap yapan. Kaldırım taşına yumurta kırıp pişiren birileri. Yumurtanın akının bembeyaz oluşu birdenbire. Sarısının güneş gibi yusuvarlak duruşu. Bir köpeğin gelip yumurtayı koklayışı, beğenmeyerek geri dönüşü. Gülüşler... Eriyen asfaltta çıkan ayakkabı izleri. Okul tatilleri. Kapı aralıklarında sohbet eden komşu kadınlar.

Kolaltları ter lekeli bluzları, gömlekleri. Eşarpların başlardan hafifçe kaydırılarak bunaltılı yüzlere yelpaze gibi sallanışı. Pazar arabalarının oyuncak gibi miniminnacık tekerlekleri. Cızır cızır ses çıkararak sokakları geçen. Arabadan sarkan yeşil sebzelerin her sarsıntıda umarsız yolcular gibi başlarını sallayışları. Maydanozların hep en üstte duruşu. Tül perdelerin hafif bir esintide salınarak camlardan dışarı kaçmak isteyen tutsaklar gibi kendilerini dışarı atışları. Hayaletlere de benzeyen bembeyaz tüller. Sırların fısıf fısıf söylenişi. Dertlerin yüzleri solduruşu. Bir sigara dumanının kuştüyünün tersi yönde salınarak yukarı çıkışı. Trenler, vapurlar, bacalar ve sigara içen insanların birbirine benzeyişi. Güneş'in kıpkırmızı batışı, kıpkırmızı doğuşu yeniden. Ay'ın gölgeler ülkesindeki bir perikızı gibi gelip de gökte sessizce kuruluşu. Çekingenlikle büyüüşü geceden geceye. Sonra ansızın yok oluşu.

Oysa şimdi... Şimdi yanımda götürebileceğim ne var? Karmakarışık, tüketilmiş bir dünyanın bulanık anısı. Yaşadıkça, yaşlandıkça iyilik ve güzellik biriktirebileceğimizi sanırız. Ama bu bir yanılgı. Sönmüş balonlar gibiyiz. Sırtımıza yüklediğimiz ağır çantanın içinde gereksiz her türden eşya var. Yaşamımızın eşyaları. Koca bir konsol. Çekmeceler, çekmeceler. Çekmeceler içinde binlerce dosya. Sevdiklerimiz, sevmediklerimiz, yüzler, suretler, gölgeler... Milyonlarca isim. Haritalar ve adresler. Başka başka birbirine benzemez diller. İnsanlar ve hayvanlar. Bitkiler, ağaçlar, ormanlar. Nehirler ve denizler. İmgeler, müzikler, sesler. Hissettiklerimiz. Acı ve hayalkırıklığı. Tarihler, yıllar. Bir günün hiç geçmeyişi mesela. Zamanın ağırlığı. Bir haftaya ya da bir aya tutsaklığımız. Artık okulda olmasak bile sınavlara geç kaldığımız rüyalar. Unutamadığımız anlar. Sözlerimiz, bize söylenenler. Peşinden koştuklarımız, sonsuz heveslerimiz. Upuzun buz gibi kışlar, kısacık ba-

harlar. Azdan da az sevincimiz. Su sesi, kuş sesi. Bir hırsızın dağıttığı ev gibi her şey. Bütün bunları yüklenip ne yapacağız? Dahası, sonsuzluğa taşımaya geçecek ne yaşadık biz? Her gün ve bir gün daha fazla yaşayarak ne yaptık? Ceplerimizde şıngırdayan kuruşlarla yaşamın serserisi olmaktan başka.

Keşke çocukluğa dönebilsem. Orada her şeyi, her şeyi göğüsleyebilirdim. Ve bir melek gibi kanatlarımı genişçe açarak, kısa çıplak kollarımı göğe uzatarak ölmeyi dileyebilirdim. Öylesine hafifken göğün en yükseğine kolayca çekilebilirdim. Beyaz pazenden geceliğimle yeryüzünde unutulmuş bir melek olduğumu bilirdi Tanrı. Yaşayarak çürümemi istemeyen yüce Tanrı ağırlıksız bedenimi kuşkusuz yanına alırdı. Ve bana cennetin düşlediğimden de büyük, geniş ve kusursuz olduğunu gösterirdi. Orada sevdiğimiz şeyler hiç bitmez. Bitmesini istemeyeceğimiz şeyler bitmez. Orada son yoktur. Bir bardak güzel limonata, sen kaç yudum alırsan al eksilmez... Bir top çilekli dondurmayı yüzyıllarca yalayabilirsin. Bir kez mutlu olunca sonsuza dek mutlu olursun. Orada ne üşür ne de yanar kavrulursun. Çünkü Tanrı'n seni gelecekte, hiddeti bitmeyen gün ve gecelerden, yazılıp yaşanacak kötü hikâyelerden sakındı. Çünkü sana ne kuru bir dal ne örselenmiş bir kuş ne de yıkılmış bir ev göstermek istedi. Seni annesiz, babasız ve kardeşsiz kılarak gerçek özgürlüğünü, yüreğinin acısızlığını verdi. Bunu bilip sevinerek dolaşacaksın o yemyeşil bahçelerde. Yazgıdan kaçtığına, dünya cehenneminden pek de erken kurtulduğuna sevinerek, geceye dönmeyen sonsuz günlerde, sıcak karların, şerbetten yağmurların, ılık güneşlerin evreninde dilediğin kadar gezinirsin. Bir şans varmışa bile yaşayarak yitirdin. Keşke çocukken ölseydin.

Geçmişe dönebilsem...

Kurtarmayı ya da kurtarılmayı deneyebilirdim. Birini

kurtarabilirdim. Orada. Bütün olanların böyle olmamasını sağlayabilirdim. Bir cam bardak gibi kırılmaktan korkarak kenarda durup duracağıma... Öne atılarak tarihi yeniden yazabilirdim. Berbat tanıklığım Homeros kadar kör olabilmeyi diletti bana. Gördüklerimi görmemeyi diletti. Hikâye büyüdüğüçe açıklık derinleşti ve sonsuz boşluk buradan doğdu. Kimseli kimsesizlik. Herkesin, hepsinin var olduğu bir yokluk. Sürekli konuşan ağızsızlık.

Başımдан savdığıma şükredemediğim bir bela, iyileştiremediğim bir hastalık ve kurtulamadığım bir kaza gibi oldu her şey. Suç başkalarının da kusur benimdi. Yakamdan düşemediğim bir lanete bulaşmışım.

Başucumdaki lambayı kapattım az önce. Kalın perdelerim sıkı sıkıya çekilmiş. Karanlık üzerime yükleniyor, ruhumu emiyor sanki. Burnumun ucuna dek gelmiş kütlesini hissediyorum. Biriktikçe koyulaştığını, bir bataklık gibi içine çekildiğimi duyumsuyorum. Gücünü merak ediyorum aslında. Onu yenebilir miyim? Gözümü tekrar tekrar açıp kapatıyorum, bir çocuk oyunu oynuyormuş gibi. İçerisi ve dışarısı hiçliği eşitleyerek aynı kalıyor. Yine de istemsizce ışık arıyorum, bu yokluğa benzer hâli bir köşesinden de olsa tutup sökecek. Bir çözüm varmış gibi aranıyorum. Yaşamaya alışkınım, tüm yaşayanlar gibi... Uyanmaya da. Her şeyin, tüm varlığın bu kara, dişsiz ağız tarafından yutulmasına izin veremem. Evet, evet. Kirli bir suda arınmayı, karanlıkta aydınlanmayı beklemek tam bana göre. İmanı olanın tam tersiyim. Ama karanlıkla bakışmak ölüm sayılmazsa da huzurlu bir delilik değil mi? Benden beklenen bu muydu? Dahası, ne ölüm ne de yaşam olan bu noktada böyle sessiz sakin, teslim olmuş bir durumda kalabilir miyim?

Az sonra gözüm tuhaf bir oyun başlatıyor. Karanlığa alış-

ma safhasındaydı. Fakat sahibinin huzurunu bozabilir, hâlâ yapabilecekleri var. Bunu biliyor. Bu odayı tanıyor göz. Onu ışıklı zamanlarda çokça görmüştü. İşte karşıdaki makyaj masasının üzerine asılı ayna. Donukça parlamaya başlıyor ansızın. İçinde geçmişin görüntülerini saklıyor. Genç yüzüm aynaya eğiliyor, kocam kan tükürmüş gibi kırmızı bir ruj sürmüş yeni gelin utangaçlığıma belinden sarılıyor. Kulağa geçirilmeye çalışılan minik, ısıltılı bir küpenin teki yere düşüp kayboluyor. Hep dedikleri gibi: Pahalı değil, değerliydi. İki sevgili yere düşen aşklarını aramak isterken başlar tokuşuyor, bu sersemlikten yeniden aşk doğuyor. Gülüşülüyor. Küpenin teki hiç bulunamıyor. Başka başka görüntüler, hayaletler. Yaşamımın sayfaları açılıyor. Evlenerek kurtuluşa ermiş bir kadının gururlu yüzü. Hayatı garantide artık. Sigortalanmış. Ölümlerden, öldürmelerden, tehditlerden, belalardan kurtulmuş. Alyansını kendine gösteriyor, olur da aynadaki yüz inanmaz. “Bak,” diyor, “ben evlendim. Bak altın alyansıma. Evlenmemiş olsam bunu takar mıyım sence? Gör de inan. Elime de çok yakıştı.” Yavan hayatına alışmış bir yüzün biteviyeliği sonra sonra, sararmışlığı. Saçlarını taramaya üşenen bir kadın. Beş parmağını kara saban gibi kafa derisinden geçirip kumral yığını özensizce lastikle topluyor. Aşk geldiyse de gitti, gittiyse de dönmedi, belki hiç olmamıştı. Sarı halka parmakta dursa da kırmızı rujun geçiciliği gibi geçici her şey, ölümle yüreğime kakılmış sanki.

Tavandaki avizenin cam yüzeyinde aynı donuk hale belirliyor. Perdenin ardındaki gecenin uzak ayı içeri dolmaya çalışırken pencere önündeki alçak koltuğun kaba çerçevesini çiziyor. Gözüm ışığın anısını kaydetmiş iyice. Böylelikle karanlık unutturamıyor. Belki de yaşamımız sadece ve sadece aydınlığın o soğuk anısı. O ışığı saklamak için yaşıyoruz ya

da. Hep hatırlıyoruz, her şeyi hatırlıyoruz. Birileri yaşlandığını, aklımızı yitirdiğimizi ya da tam aksine akıllandığımızı iddia ediyor. Birisi suskun olduğumuzu söylerken, diğeri gevzeleliğimizden yakınıyor. Boşuna uğraşıyoruz. Ölümün uyanılmaz uykusunda hepsi bir olacak nasılsa.

Yine de onu kurgulamaktan kurtulamayacağız. Gözün yaşamı kurgulaması gibi. Yaşamlarımıza iyi niyetle mutlu sonlar yazacağız. Aniden yitip gitmek en güzel senaryomuz olacak. Ama beceremeyeceğiz. Kuşkusuz öldürüleceğiz. Hesaplaşmadan, zavallı kurbanlar olarak can çekişeceğiz. Herkes bizi seyredecek. Kimse bize acımayacak, haklı bulmayacak. Yaşam bizden alınırken donuk bir ıssızlığa yapayalnız çekileceğiz. Serçeparmağımızın ucu yere bir iki kez dokunacak belki. Bilmedik bir kapıyı çalmak isteyeceğiz. Avucumuz son kez bir şeyi kavramak ister gibi uzanacak. Beceremeyeceğiz, yenileceğiz. Ve bu dünyadan yanımızda sadece cehennemi götüreceğiz.

Karanlıkla imtihanım sürerken koridorun ışığı yanıyor. Kayınvalidem hafiften öksürerek terliklerini sürüyor. Mutfığa su içmeye gidecek, sonra da koridorun ucundaki tuvalete. Neden suyu yanına almadığını merak ederim hep. Neden başucuna bir bardak su koymaz ki? Dahası neden geceleri su içiyor? Sabaha kadar üç kez tuvalete çıkar. Hep böyle bu. Onun yaşında bir kadın için yorucu, dahası tehlikeli değil mi? Ya tansiyonu birden düşer de kendini boylu boyunca koridorun mermer yüzeyine uzanmış bulursa? Ya kolunu bacağına kırar ya da incitirse? Ya yumuşak terliklerinin ucu aniden girişteki kilime takılıp başını duvara ya da üzerinde amber renkli vazoyla ev telefonunun durduğu komodine çarparsa? Hepsi olası, ancak bunları yalnızca benim düşünmem tuhaf. Kendisi de akıl edemez mi?

Ya benim oyunumu bozmak istiyor ya da evini kontrol al-

tında tutmak. Koridorun ışığı kapı altından süzülerek geçip odamı gerçek çehresine kavuşturdu çoktan. Yatağa boylu boyunca uzanmış hareketsiz bedenimi görüyorum. İnce uzun bir yayılma. Kollarımı havaya kaldırıyorum, bana uzaklar. Hele ayaklarım, onların vücuduma bağlı olduklarına, beni her gün oradan oraya taşıyıp bir ah etmeyen zavallı eşekler gibi yükümü taşıdıklarına inanmak zor. Şal desenli yatak örtümdeki renkler, halının yumuşak kaba tüylü uzanışı, başucumda üst üste duran dört kitap...

Her şey hep aynı ve tekrardan ibaret. Tuvaletin sifonu da çekilince işin bitmesine az kaldığı anlaşılır. Koridorda ayakta durarak asayışe son bir bakış. Nefes hırıltılı bir biçimde veriliyor. Salondan en dipteki oturma odasına kadar düz bir hattın üzerinde uzanan ev sessiz, sakin ve düzenli. Işık yeniden sönüyor ve gece yeniden benim oluyor. Hafif öksürük ve gıcır-tılı bir serzenişle üzerine yatılan yatak. Sol yanına yatmıştır mutlaka. İki dakika geçince sıkılıp öbür yanına dönecek ve bu böylece bütün gece sürecek. Yaşlıların şu bildik uykusuz-luğuna sahip çoktandır. Bu uyanık geçirilen zaman yakında onu çıldırtacak. Yastık, yatak ve yorganın kendisine düşman kesildiği geçmek bilmeyen gece saatleri. Yastığında yumrular var, her sabah çırpılıp biraz da dövülerek hâle yola sokulan bu yastık gece olunca deve hörgücü gibi yumrularla doluyor nedense. Kayınvalidem onların nereden peydahlandığını, kötü güçlerin bu işte bir parmağı olup olmadığını merak ediyor. Kendi kendine kabarak şekli bozulan berbat yastık. Aman vermiyor. Kaç yıllık yatağında çiviler üzerinde yatmaya alış-kın Hint fakiri de getirseniz bir saatçik bile uyuyamaz. Yastık kabarıken yatak bilinmedik bir nedenle içine çöküyor. Açla-rın midesi gibi gurulduyor üstelik. Bu derin çukurların içine düşen kurtulamıyor. Yorganın ağırlığını da hesap ederseniz,

bu cehennem çukuru yatak ve onun işbirlikçileri hörgüçlü yastık ve taştan ağır yorgan kayınvalidemin mutlu geçirilmesi gereken ömrünün son dilimini berbat etti. fkesi bundan. Zaten yaşlılar yaşlılıklarını ve ölümü unutmak için uyur. Yaşlıların yatakları bir tür mezara hazırlık yeridir, hatta kutsal mekndır. zerine uzanılıp gözkapakları kapatılarak “Bak, mezarda nasıl da böyle dertsiz tasasız uyuyacağız. Ruhumuz duymayacak,” diye düşünülür. Yorgan başa çekilerek soluksuz kalma talimleri yapılır. Hatta yorganın altında gözler bir süre açık tutularak tıpkı benim yaptığım gibi karanlığa alışma talimleri de yapılır. Sonra yorgan üstten yana doğru atılarak gece soğuğunda bedeni mezardaki soğuğa dirençli kılmak için kıpırdamadan uzun bir süre uzanılır. “Canım biraz i rperse ne olacak, dayanırım,” diye de düşünülebilir. “Beni gömdükleri ilk gün şyeyebilirim ama alışırım sonra, insan neye alışmaz? Hem belki ziyaretime gelen melekler sorguya başlamadan önce bu şikyetimi de şöyle usturupluca dillendiririm. Mutlaka zm vardır bunun.” Bütün bunlar gece uyumadan önce yapılan ölüm provalarıdır. Fakat bütün bu i karartan, ruhu daraltan alıştırmalar sonunda ölüm içinden çıkılamaz bir hâle gelir, “Ne olacaksa olsun,” denilerek mesele Allah’a havale edilir, kutsal kitapta anlatılan şeyler varsa da yoksa da iki ucu boklu değnek olan ölümü unutmak isteyen yaşlı insan, unutmanın en güzel yolu olan uykuyu şiddetle arzular. Fakat nasıl ki mezarda ölüye rahat yoksa, yatağında da yaşlıya rahat yoktur. Bir saatçik deliksiz bir uyku ve belki görülebilecek güzel bir rüya bile esirgenir onlardan. Olmadı, yarım saat dalabilse ve bu sonsuz yarım saatin içinde bilime göre iki üç saniye, rüya görene göre belki yirmi dakikalık güzel bir rüya görülebilse, belki her şey; hayat, yatak ve ölüm daha kolay olabilirdi. Fakat bu yastığın içinde günden güne

biriken yumrularla taşlar, bu çivilerden örülü yatak, bu mezar kapağından da ağır yorgan neye delalettir? Üstelik her gecenin sabahında şafak sökerken sessizliğin içinde patlayan ezan, bu yaşlı ruhlara huzur vermek bir yana, zaten bütün bir gece gözünü kırpmamış o yaşlıya bir öte dünya çağrısı gibi gelmez mi? İsrail'in sûru tüm canlılar içindir belki, kıyamet az sonra hepimiz için kopacaktır. İkinci üflenşte ise yargı günü için, bayramlık elbise giydirilen çocuklar gibi mutlu ve umutlu, tenimiz yeniden giydirilerek sevinçle adalet meydana koşacağızdır. Fakat ya uzun mu uzun, hüznü mü hüznü, fecrin içinde dalga dalga yayılarak etkisini çoğaltan ve de saba makamında okunan sabah ezanına ne demeli? O sadece ve sadece bir damlacık uyuyamadan sabahı sabah eden ve ölümü düşündükçe düşünen yaşlılar için değil mi? “Bu tarafa doğru gelin, hop dağılmayın, yürüyün,” anlamlarına da gelen ezanın sabah versiyonu her yaşlı kişi için biriciktir ve müezzin gırtlığının ustaca nağmeleriyle civardaki her bir uykusuz yaşlıya dünya zamanının pek çoğunu harcayarak artık pek azına sahip olduğunu, bu yüzden derlenip toparlanarak büyük ihtimalle arsız bir mirasyedi gibi boşa tükettiği ömrünün hesabını verebilmek için, hiç değilse son demlerde kendisine çekidüzen vermesi gerektiğini hatırlatır. Gözler, şafağın alacakaranlığında kırıştırılır, içler çekilir, kimi birkaç kez tabutta doğrularak üzerine yeniden et giydirilmek için bekleyen ölümler misali yatakta oturulur, eller yukarıya doğru açılır.

Kayınvalidemin bu sıkıntısından epeydir haberdar olduğumdan, bir keresinde dayanamayarak “İlaç kullansanız,” diyebildim. Yumurta haşlıyordum ocakta. Kahvaltı için peynirleri, zeytinleri mutfak masasına dizmiştim. “Yani uyumak ve bu eziyeti çekmemek için.” Kendi ilaçlarımdan dem vurmamam ama kayınvalidem uzun bir süredir bilimin bu tat-

lı, cezbedici kapsülleri ile hemhal olduğumu, hatta onların müptelası vaziyetine geldiğimi de bilmeyecek kadın değildi. O odasını kilitlerdi, ben gerek duymazdım. Odamda delil bırakmadığıma inanırdım ancak kaçın kurası bu yaşlı milleti bir şeyi anlamak için fazlaca delile gerek duymaz. Buna yaşanmışlık da denebilir, dirençlilik de.

Yüzüme öyle kötü bir bakış attı ki ben de sözlerim de o hazin yatak gibi içime kaçtık, çukurlaştık. Derin bir çukur üstelik. Üzerimize irili ufaklı yüzlerce taş dökülüp bizi Hazreti Yusuf misali canlı canlı gömdü. Hazret atıldığı kuyunun dibinden Allah'ın inayetiyle kurtuldu ancak ben ve ağzım, kopasınca dilim ve sözcüklerim o derinliklerden çıkıp da tek söz etmeye dahi cüret edemedik bir daha. Daha da fenası, cezve içindeki iki yumurta da çatlayarak dağıldı, sarılarla beyazlar bu çatlayan kabukların kenarlarından akarak ânında donan silikon maddesi gibi katılaşp çirkin, biçimsiz bir görüntü oluşturdular. Onlar için yapabileceğim bir şey olmadığını bilen bu iki yumurta çirkinliklerine aldırmadan ve hatta daha da azarak yaşayan insan toplulukları gibi kaynamaya ve çirkinleşmeye devam ettiler. Belki yumurta falı da bakılabilirdi bu şekillerden ama ben fal bakmayı bilmiyordum. Kayınvalidemin içtiği kahvenin tavelerindeki karanlık şekillere de uzun uzun bakar anlayamazdım. A, işte kabarmış bir toprak, ölümü yakın mı acaba? A, hasta yatağı, üzerinde de boylu boyunca uzanmış biri. Çekilmiş, boşlukta sallanan azıdışleri. Bütün bunlar da ne demek oluyor ki?

Yatak, yorgan ve yastığı değiştirerek yenisini almayı daha önce teklif etmiştim. Üstelik masrafın yarısını da üstlenecektim. “Çünkü,” diye gevelemiştim, “hamamda kese olanlar bile annemden yeni doğmuş gibi oldum,” diyorlarsa, yeni yatak, yorgan ve yastık alanlar neler neler demez? Yeni bir yatak